

ÖNSÖZ

41. sayısı Haziran 2014 de yayımlanan Vakıflar Dergisi, aradan geçen süre zarfında memnuniyetimizi artıracak bir gelişmeye sahne olarak Tubitak Ulakbilim Sosyal Bilimler Veri Tabanı (SBVT) tarafından taranmaya başlanmıştır. Bu aşama uluslararası endeksli dergi olma yolunda geçilen bir dönüm noktası olarak kabul edilebilir.

Vakıflar Dergisinin 42. sayısı da hakemlerin süzgecinden geçen ve derginin konseptine uygun seçilen çeşitli konulardaki makalelerden oluşmaktadır. Makalelerin teması vakıf, sanat tarihi, tarih, restorasyon, şehircilik, el sanatları ve bir kitap tanıtımı şeklindedir. Mehmet Genç tarafından kaleme alınan “Klâsik Osmanlı Sosyal İktisadi Sistemi ve Vakıflar” konulu çalışma, vakıf-iktisadi sistem arasındaki bağlantıya işaret etmesi açısından dikkat çekicidir.

Bir Batı Anadolu kenti Tire’nin Aydın oğullarından Osmanlı dönemine geçtikten sonraki şehircilik olgusunu, araştırmacı Çağla Caner Yüksel’in yapılar ve külliyeler üzerinden anlatmaktadır.

Payitaht İstanbul’un 18. yüzyılında vakıf-Osmanlı esnafı arasındaki ilişkiyi gündeme getiren Mi-yase Koyuncu Kaya, alışlagelen kiracı konumundaki esnaf yerine, vakfiyeler doğrultusunda, imkanları çerçevesinde vakıf kuran esnaflarla ilgili yeterince irdelenmeyen bir konuda makale üretmiştir.

Kastamonu şehir merkezinde yer alan Şeyh Şaban-ı Veli Yapı Topluluğu, aslında 16. yüzyıla, Sultan III. Murad Dönemine kadar inen bir geçmişe sahip bir tekkedir. Şehir halkı ve tarikat ehillerince kutsanan tekke, cami, çile mekanları, türbe-hazire, çeşme ve iki konaktan oluşmaktadır. Günümüzde hem ibadet amaçlı hem de iki konağın Vakıf Eserleri Müzesi’ne dönüştürülmesinden dolayı aynı zamanda ziyaret yeridir. Makale özellikle 19. yüzyılda tekkeye hizmet edenleri tanıtmayı amaçlamaktadır.

Gazanfer İltar tarafından yazılan Giresun’un Tekke köyündeki Hacı Abdullah Halife Camisi’nin duvar resimleri konulu araştırma, özellikle 18. ve 19. yüzyıllarda Anadolu’nun çeşitli coğrafyalarında benzerlerine rastlanılan ve gezici ustalarca bezenen cami örneklerinden birini tanıtmaya çalışmaktadır.

Levent Boz, Romanya’nın bir bölgesinde yer alan Protestan kiliselerine Osmanlı döneminde yapılan halı bağışlama geleneğini tartışmakta ve Anadolu halkının geleneğindeki halı-kilim bağışlama geleneği ile olan bağlantısına temas etmektedir.

Üçlü bir grup çalışması olarak hazırlanan, Trabzon Bedesteni’ni ve restorasyonunu ele alan çalışma, yapının onarım öncesi ile son hali arasında yapılan çalışmaları anlatmaktadır.

Kahramanmaraş’ın yeterince tanınmayan bir yöresinde yaşayan Cerid Aşireti’nin geleneksel el becerisi olan cicim ve zili dokuma geleneğinin günümüzde de devam ettiğini Vakıflar halı uzmanı Suzan Bayraktaroğlu yazısında belirtmektedir.

Serpil Özçelik, İstanbul Ayasofya Müzesi’ne bitişik konumda düzenlenen mekanlar üzerine kurulan İstanbul Kilim ve Düz Dokuma Yaygılar Müzesi’ni tarihsel süreç içerisinde tanıtmayı amaçlamaktadır.

42. sayının kitap tanıtımı ve eleştirisine gelince, Manisa Celal Bayar Üniversitesi yayınları arasında 2014’de yayımlanan Osmanlı Dönemi Gördes Halıcılığı konulu araştırmanın Ertan Gökmen tarafından titiz bir emekle hazırlandığı anlaşılmaktadır. Yazar, yayında Türklere özgü bir el sanatı olan ve yaşamın her döngüsünü halı ve kilimlere işleyen maharetli ellerden yola çıkmış ve eserini orijinal Osmanlı belgeleriyle desteklemiştir. Günümüzde Manisa’nın bir ilçesi olan Gördes, düğümüyle ve halılarıyla Osmanlı’nın en tanınmış halı merkezlerinden biri idi. Bu bağlamda kitap, gerek monografik ve gerek akademik dilde bölge insanı tarafından belgelere dayalı hazırlanmış olması bakımından okuyucuya yararlı bir eserdir.

Editörler